

Пробудження серед ночі

Микола Руденко

Я жив, як всі: гадав, у цьому світі
Є тільки насолоди — їж та пий.
А добру дівку маєш на приміті,
То ти вже цар, а не гультяй сліпий.

Та вдарив день, немов огненне слово,
Що з неба падає, у груди б'є.
Усе мені відкрилося раптово —
Усе, що буде, що було, що є.

Тепер себе я поділити мушу:
Півсерця — в зорях, пів — у хижій млі.
Неначе Бог забрав у небо душу,
А тіло залишилось на Землі.

І стогне тіло, мов у пащі звіра.
Караюся ночами, не засну:
Невже немає тих. для кого віра
Дорожча від папуші тютюну?..

Ні хліба з'їсти, ні поговорити —
Блукаю лісом, ніби одинець*:
Тут кожен дбає про своє корито,
Про хату скраю та про гаманець.

Їм байдуже, що завтра з ними буде,—
Аби дали сьогодні перваку.
О добрі люди, невидючі люди!
Хто нам тваринність прищепив таку?..

І часом вийдеш в поле на світанку,
Щоб помолитись на живу зорю:
Я ладен все віддати до останку,
Та ката й жертву як я примирю?

Як вийняти невидиму сокиру,
Що в черепі злочинному живе?

Як душу рабську, хтиву і нещиру.
Повести в світобачення нове?..

Ти, Боже, дав мені нелюдське діло.
Якщо не справлюсь, не клади вини,—
Дозволь зарити в землю грішне тіло,
А чесну душу іншому верни.

* - Дикий кабан, якого відкинула згряя.